

[Statsministeren.]

i de første måneder af året, og en akut situation som den, vi så i sidste uge. Selvfølgelig kan man diskutere, om man kunne have bremset udstrømningen i årets begyndelse ved en lidt hurtigere og større diskonto-forhøjelse, men jeg tror ikke, det ville have bevirket, at vi kunne have nøjedes med væsentlig svagere midler over for den akutte valutaproblemstilling end det, vi nu har foreslået.

Jeg vil gerne gøre den tilføjelse, at det er jo normalt sådan, al erfaring viser det, at årets første måneder er for Danmark de svage valutamåneder. Derfor var der i og for sig ikke noget særlig foruroligende i udviklingen i januar og februar måned, men da tendensen blev forstærket i marts måned, var der grund til en særlig agtpågivenhed, som jo også blev udvist derved, at der dengang blev foretaget en diskonto-forhøjelse på 1 pct. Nu er det, som om man vil føre dette sammen og sige: ja men man burde allerede da have gjort diskonto-forhøjelsen kraftigere, for derved kunne man have modvirket den senere opståede valutaspækulation. Jeg vil gerne sige, at skulle man have gjort det, så ville det i hvert fald have nødvendiggjort en forudseenhed, som jeg ganske klart erkender at regeringen ikke har besiddet, nemlig en fuldstændig sikker fornemmelse af, hvordan den franske folkeafstemning ville være gået. For vel er det rigtigt, at der var tilløb til valutaspækulation, vel er det rigtigt, at en valutauro var begyndt, men det har vi haft tidligere, sidste år havde vi vist endda i alt 3; men den virkelig akutte situation indtrådte, da spekulationen tog fart, efter at man kendte resultatet af den franske folkeafstemning og den deraf følgende tilbagetræden fra den franske præsidents side. Da kom den stærke internationale valuta-spækulation. Og da må jeg sige, at hvis man med sin kritik mener, at regeringen skulle have grebet tidligere ind, altså i den mellemliggende periode på vel i alt en halv snes dage, så er jeg ikke enig, for jeg tror ikke, at nogen med rette vil kunne forlange, at man skulle negligere de internationale forhandlinger, der blev ført, og den politiske beslutning, man vidste den tyske regering var stillet over for ved ret så kategoriske udtalelser fra dens egne

medlemmer om, at marken skulle opskrives. Derfor må det vist for denne periodes vedkommende være rigtigt at sige, at her burde man dog ikke gribe til så drastiske midler, som ville være nødvendige, hvis spekulationen fortsatte — hvis man havde foretaget det, som kunne have hindret det, men det gjorde man altså ikke. Jeg tror ikke, der er nogen, der internationalt havde fuldstændig sikkert afgjort det, før den tyske regering i sidste weekend selv afgjorde det.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jeg bad statsministeren om her i tinget at bekræfte de udtalelser, han andre steder har fremsat offentligt om, at den danske kronkurs ubetinget ligger fast. Det forekommer mig, at statsministeren gik en lille smule uden om at svare direkte og klart på det spørgsmål.

Ivar Nørgaard: Det må i al almindelighed ikke være særlig misundelsesværdigt at være ordfører for et af de tre regeringspartier, når man kommer efter ministrenes redegørelser, men det må være særlig vanskeligt i denne sag. Jeg har lagt mærke til, at hr. Haunstrup Clemmensen ofte klarer sig ved, når han er i den vanskelige situation, at bruge temmelig meget af sin taletid til at karakterisere andre ordføreres habitus. Han er faktisk i denne henseende ved at udvikle sig til en slags folketingets Emma Gad. Vi får at vide, at vi ikke er sobre, og at der er noget i vejen med vor takt, når vi omtaler forskelligt, denne gang bl. a. når vi karakteriserer regeringens politik derhen, at den fører til arbejdsløshed, og hævder, at dette er en bevidst politik.

Hr. Haunstrup Clemmensen var ligesom økonomiministeren inde på spørgsmålet om, hvad vi ville sætte i stedet, og på, hvad indhold man kunne give en obligationsrationering. Nu sidst var økonomiministeren også fremme med nogenlunde samme argumentation imod en obligationsrationering som hr. Haunstrup Clemmensen, nemlig den, at hvis man skulle rationere, måtte det vel være, fordi man ikke ville tillade så stor en produktion; ellers var der ingen mening i at rationere, sagde økonomiministeren. Jo, det er der i høj grad. Der er stor forskel på at overlade til kræfternes frie spil plus de private bankers direktører at afgøre, hvem